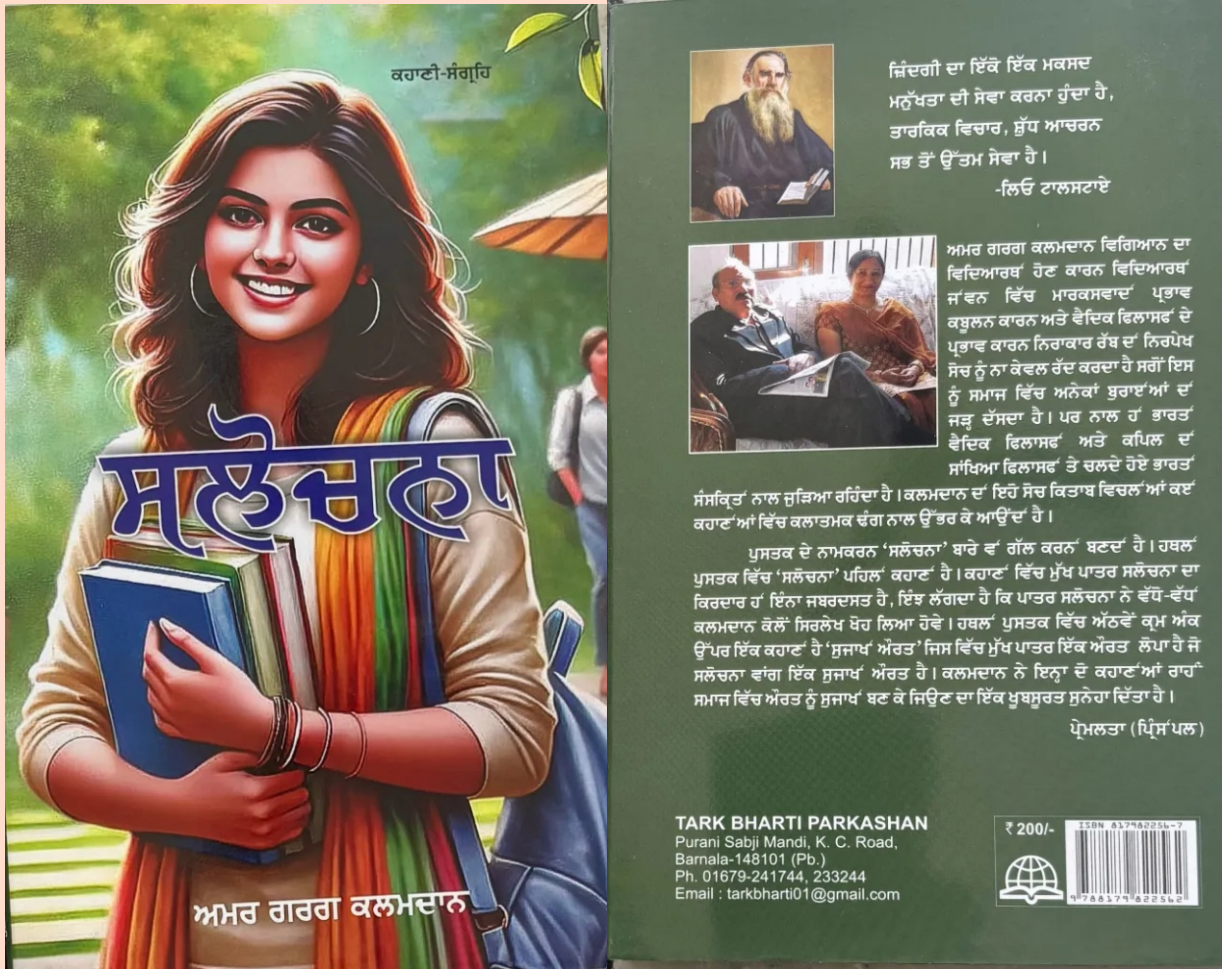


ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਪਹੁੰਚੇ। ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਬੀਸੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮੂਹ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਵਾਰਿਆ। ਬੀਸੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਾਈਡ ਨੇ 'ਹਾਲ ਆਫ ਐਨਰਜ਼, ਡਾਇਮੰਡ ਜੁਬਲੀ ਵਿੰਡੋ' (ਜੋ 1897 ਵਿੱਚ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ 60ਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ) ਅਤੇ ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਵਿੰਡੋ (ਜੋ 2002 ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਜ਼ਾਬੈਥ ਦੂਜੀ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ 50ਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ) ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਯਾਦਗਾਰੀ ਗ੍ਰੰਥਕੋਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਹਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂਬੇ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਕੈਪਟਨ ਜੌਰਜ ਵੈਨਕੂਵਰ ਦਾ ਦੋ ਮੀਟਰ ਦਾ ਬੁੱਤ ਅਤੇ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਹੋਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਅਮੈੱਬਲੀ ਵਿਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇਖਣ ਉਪਰੰਤ ਇਹ ਮੈਂਬਰ ਆਪਣੀ ਵੈਨਕੂਵਰ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੌਰਾਨ ਫੈਰੀ ਰਾਹੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਘਰੀਂ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਸ ਟੂਰ ਲਈ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਸਰੋਤਾ ਅਤੇ ਦਿਨੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਮਲਹੋਤਰਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯੋਗਦਾਨ ਰਿਹਾ।

ਅਮਰ ਗਰਗ ਕਲਮਦਾਨ ਦਾ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਸਲੋਚਨਾ’ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ



ਅਮਰ ਗਰਗ ਕਲਮਦਾਨ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਸਲੋਚਨਾ’ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਦਾ ਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਿਕਤਾ ਦੇ ਵੰਨਸਵੰਨੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਸਮਾਜਿਕ ਸਰੋਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁਮਾਂਸਵਾਦ ਦੀ ਚਾਸਟੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋਕ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਤਰਜਮਾਨੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਹੁਤੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬੇਫ਼ਜ਼ੂਲ ਦੇ ਵਹਿਮਾ-ਭਰਮਾ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਕੈਂਸਰ ਦੀ ਨਾਮੁਰਾਦ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਾਤਾਵਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਮਹੱਤਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਬਿਹਤਰੀਨ ਕਾਰੀਗਿਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਪੁਸਤਕਾਂ ‘ਸੀਤੇ ਫ਼ੌਜਣ’ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਅਤੇ ‘ਸਭਿਆਚਾਰ ਤਿੰਨ ਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਸਾਰਾ’ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ, ਇੱਕ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਨਾਵਲ ‘ਸੀਤੇ ਫ਼ੌਜਣ’ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮਲਤਾ (ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ) ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਨਿਬੰਧ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਪੰਜ ਕੁੱਜਿਆਂ ‘ਚ ਈਸ਼ਵਰ’ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ‘ਸਲੋਚਨਾ’ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ 20 ਕਹਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਲਾਤਮਿਕ ਪੱਖ, ਪੰਜ ਵਾਤਾਵਰਨ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸਫ਼ਾਈ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਣੀ ‘ਸਲੋਚਨਾ’ ਵਿੱਚ ਉਹ ਧਾਰਮਿਕ ਮਾਇਆਜ਼ਾਲ ਦੀ ਜ਼ਕੜ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਸੋਧ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਾਈ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਕੜਜ਼ਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਲੋਚਨਾ ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਨੂੰ ਮੰਗਲੀਕ ਅਤੇ ਗ਼ੈਰ ਮੰਗਲੀਕ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੇ ਦਰਕਿਨਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਸਲੋਚਨਾ ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ ਨੂੰ ਬਗ਼ਾਬਤੀ ਰੁੱਖ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਕਰਦਿਆਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਦਿਆਂ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਵਹਿਮਾ-ਭਰਮਾ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ‘ਸਿੰਜਰ, ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਪਕ ਮੇਰਾ ਸਿਰਜਕ’ ਕਹਾਣੀ ਧਾਰਮਿਕ ਕੱਟੜਵਾਦ ਦਾ ਪਰਦਾ ਫਾਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਸਫ਼ਲਤਾ ਲਈ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਚਾਨਣ ਫ਼ੈਲਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ‘ਚੰਮੇਲੀ’ ਕਹਾਣੀ ਸਮਾਜਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜਾਤ-ਪਾਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮਿਹਨਤ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ‘ਪੱਥਰ ਦੇ ਪੈਰ’ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਸਮਾਜਿਕ ਅਡੰਬਰਾਂ, ਵਹਿਮਾ-ਭਰਮਾ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਸਮਾਜ ਸੇਵਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਵਾਤਾਵਰਨ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਰੱਖਣ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਸਮਾਜ ਵਿਰੋਧੀ ਅਨਸਰਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਕੇ ਨਵਾਂ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਰਗ ਦੇ ਭੋਗਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਹਾਂ ਦੀ ਫ਼ੜਲ ਖ਼ਰਚ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਗਮ ਵਿਖਾਵੇ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ‘ਚਿਤਾ ਦੀ ਰਾਖ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ’ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸਾਨੀ ਦਾ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਰ ਝੱਲਣਾ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਚੰਗਲ ਵਿੱਚ ਫਸਾਕੇ ਲੁੱਟਣ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤੇ ਕਿਸਾਨੀ ਦਾ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਗੁਸਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ/ਅਮੀਰ ਕਿਸਾਨ ਹੀ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਕਿਸਾਨਾਂਦੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਖਿਲਵਾੜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ‘ਪਰਗਾ’ ਅਤੇ ‘ਸੁਜਾਖੀ ਔਰਤ’ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਵਦਨਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਿਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਹਾਂ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਦੀ ਦਲੇਰੀ, ਬਹਾਦਰੀ ਤੇ ਸੰਜਦਗੀ ਨੇ ਦੋ ਸਮਾਜਿਕ ਬੁਰਾਈਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਕਰਕੇ ਬਿਹਤਰੀਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਔਰਤਾਂ ਵੀ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਥਾਨ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲੈਣ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜਾ ਮਰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਡੋਂਡੀ ਪਿੱਟਦੇ ਹਨ। ‘ਸੱਠ ਗਜ਼ਾਰ ਦਾ ਜੰਜਾਲ’ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਗ਼ਰੀਬ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਮੁੱਲ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਮਕੜਜ਼ਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਾਕੇ ਵੱਡੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਿਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਮੈਡਮ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਕੀਰਤ ਵਰਗੇ ਮਨੁੱਖਤਾਵਾਦੀ ਇਨਸਾਨ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਭਲਾਈ ਦੇ ਹਿਤਾਂ ਦੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਵਾਤਾਵਰਨ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਕਾਇਨਾਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਪੰਜ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਰਮਵਾਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ: ‘ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਇੱਕ ਹੋ ਗਏ’ ਕਹਾਣੀ ਵਾਤਾਵਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਕਾਇਨਾਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਦਰੱਖਤ ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸਗੋਂ ਵਹਿਮਾ-ਭਰਮਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਗੁਸਤ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਾਤਮਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਪਿੱਪਲ ਪੱਤੀਆਂ’ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰੁੱਖ ਸੁਨਹਿਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਹਾਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਾਤਵਰਨ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਰੁੱਖ ਲਗਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ‘ਕੱਚੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਘਰ’ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਾਤਾਵਰਨ ਦੀ ਚੇਤਨਤਾ ਅਤੇ ਰੁੱਖ ਲਗਾਉਣ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ‘ਧਰਤੀ ਹੇਠਲਾ ਬੋਟਾ’ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਾਤਵਰਨ ਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦੀ ਆਇਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਖਾਵਾ ਅਤੇ ਭਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਪਾਸਾ ਵੱਟਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ‘ਨਾਸਤਕਪੁਰ ਦੀ ਸੈਰ’ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ ਸੁਧਰੇ ਵਾਤਾਵਰਨ ਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਰਹਿਮਤਾਂ ਬਾਰੇ ਚਾਨਣਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਸਤਕਪੁਰ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਾਈ ਦਾ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੈ, ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਗੰਦਗੀ ਹੈ, ਗਊਆਂ ਸੜਕਾਂ ਤੇ ਬੇਮੁਹਾਰੇ ਤੁਰਦੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਨਾਸਤਕਪੁਰ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਾਈ, ਰੁੱਖ, ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ, ਗਊਸ਼ਾਲਾ ਅਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ‘ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਿਰਨਾਂ’ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਤਾ ਵੱਲੋਂ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ‘ਤੇ ਆਪਸੀ ਖਿਚੋਤਾਣ ਨਾਲ ਫਿਰਕਿਆਂ ਦੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਵੱਧਦੀ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ‘ਤਕਲਾ’ ਕਹਾਣੀ ਵਹਿਮਾ-ਭਰਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਸੈਤਾਨ ਗ਼ਲਤ ਰਸਤੇ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸੋਮਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਜੀਵਨ ਸਾਰਥਿਕ ਬਣਦਾ ਹੈ। ‘ਜੁੜਵੀਂਆਂ ਖਜ਼ੂਰਾਂ’ ਕਹਾਣੀ ਹੁਮਾਂਟਿਕ ਹੈ। ‘ਅਥਰੂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ’ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਔਗੁਣਾ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਡੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਈ ਗਿਰਾਵਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵੀ ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਹੈ। ‘ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਬੇਝ ਪਾਵਾਂ’ ਕਹਾਣੀ ਸਵੱਛਤਾ ਰੱਖਣ ‘ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮਾਨਵਤਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਰਹਿ ਸਕੇ। ‘ਫ਼ੌਜੀ ਕਦੇ ਤਰਸ ਦਾ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ’ ਕਹਾਣੀ ਪ੍ਰੇਮਲਤਾ (ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ) ਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਫ਼ੌਜੀ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਮਨਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ‘ਕੰਨਾ ਨੂੰ ਲਾਏ ਰੱਬ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾ ਬਣਾ’ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮਲਤਾ (ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ) ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਡੇਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਰੀਤੀਆਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। 112 ਪੰਨਿਆਂ, 200 ਰੁਪਏ ਕੀਮਤ ਵਾਲਾ ਇਹ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਤਰਕ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਬਰਨਾਲਾ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੰਪਰਕ ਅਮਰ ਗਰਗ ਕਲਮਦਾਨ: 9814341746

ਗ਼ਜ਼ਲ

ਧਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ ਗਗਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।
ਸਵੇਰੇ ਦੀ ਸੁਰਖ਼ ਲਾਲੀ ਸੁਹਾਣੀ ਸ਼ਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਬਹਾਰਾਂ ਪਤਝੜਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਇਹ ਜੀਵਨ ਦਾ ਫਲਸਫ਼ਾ ਹੈ,
ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਕਾਏਨਾਤ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿਖਦੀ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਚ,
ਧਰਮ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਂ ਰਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੇ ਆਸਰੇ ਉਤੇ ਮਹੱਬਤ ਦੇ ਸਲੀਕੇ ਵਿਚ,
ਮਿਲੇ ਜੋ ਪਿਆਰ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਲਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਨਸੀਬਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮੈਖਾਨਾ ਨਸੀਬਾਂ ਵਿਚ,
ਸੁਹਾਣੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਪੀ ਲਵੇ ਜੋ ਜਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਸਥਾਨਾਂ ‘ਤੇ ਮੁਰਾਦਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਲੋੜ ਨਈਂ ਹੁੰਦੀ,
ਜਿਹੜਾ ਸਿਖਿਆ ਦਾ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹੇ ਉਹੀ ਇਕ ਧਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਸਾਧੂ ਤਪਸਵੀ ਦੀ ਕੋਈ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ,
ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਸਲਾਮਤ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਣਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਪਖੰਡਾਂ ਵਹਿਮ ਭਰਮਾਂ ਵਿਚ ਸਦਾ ਬਰਬਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ,
ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਮਗਰ ਸਤਿਨਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਧਰਤ ਨੂੰ ਮਾਣ ਕੇ ਵੀ ਖੂਬ ਢਿੱਠਾ ਹੈ,
ਮਗਰ ਅਪਣੇ ਹੀ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਹੈ ਜੋ ਆਰਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਇਹਦੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਦੀ ਸ਼ੁਹਰਤ ਹੈ ਬੁਲੰਦੀ ਤੇ,
ਗ਼ਜ਼ਲ ਦੇ ਮਕਤੇ ਵਿਚ ਬਾਲਮ ਦਾ ਜੋ ਉਪਨਾਮ ਜੰਨਤ ਹੈ।

ਭਾਂਡੇ ਕਲੀ ਕਰਾ ਲਓ

ਬੜੀ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਹੈ ਬੱਚਿਓ!
ਥੋਨੂੰ ਅੱਜ ਸੁਣਾਵਾਂ।
ਕਈਆਂ ਵਿਰਸੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦਾ
ਸਾਭ ਰੱਖਿਆ ਸਿਰਨਾਵਾਂ।
ਭਾਂਡੇ ਕਲੀ ਕਰਨ ਭਾਈ ਇੱਕ
ਸਾਡੀ ਗਲੀ ਸੀ ਆਉਂਦਾ।
ਭਾਂਡੇ ਕਲੀ ਕਰਾ ਲਓ ਦਾ ਫਿਰ
ਹੋਕਾ ਸੀ ਉਹ ਲਾਉਂਦਾ।
ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਸੀ ਉਹ
ਸਾਈਕਲ ਤੇ ਲੈਂਦ ਲੈਂਦਾ।
ਜੇ ਕੋਈ ਉਹਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰਦਾ,
ਵਿੱਚ ਚੌਂਕ ਦੇ ਬਹਿੰਦਾ।
ਭੱਠੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੋਲੇ ਪਾ ਕੇ,
ਪੱਖੀ ਤਾਂਈ ਘੁੰਮਾਉਂਦਾ।
ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸੀ ਗਰਮ ਕਰਕੇ,
ਚਿੱਟੀ ਕਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ।
ਫਿਰ ਲੋਗੜ ਦਾ ਟੁੱਕੜਾ ਫੜ ਕੇ,
ਉਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਾਂ ਦਿੰਦਾ।
ਸੋਨੇ ਰੰਗੇ ਭਾਂਡੇ ਅੰਦਰ,
ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਵਰਕ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੰਦਾ।
ਪਰਾਤਾਂ ਦੇ ਸੀ ਪੌੜ ਵੀ ਲਾਉਂਦਾ,
ਟੁੱਟੇ ਭਾਂਡੇ ਜੋੜ ਦਿੰਦਾ।
ਬਹੁਤਾਂ ਚਿਬ ਖੜੀਬਾ ਭਾਂਡਾ,
ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਉਹ ਮੇੜ ਦਿੰਦਾ।
ਅਸੀਂ ਚਾਹ ਫੜਾਉਣ ਬਗਾਨੇ
ਉਸ ਦੇ ਕੋਲੇ ਆ ਜਾਂਦੇ।
ਕਈ ਵਿਹਲੜ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ
ਆਪਣਾ ਡੰਗ ਟਪਾ ਜਾਂਦੇ।
‘ਪੱਤੋ’ ਆਖੇ ਉਹ ਵੇਲੇ ਲੱਦ ਗਏ
ਹੁਣ ਮੁੜ ਕੇ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ।
ਚਾਈਨਾ ਦੇ ਅੱਜ ਭਾਂਡੇ ਚੱਲ ਪਏ,
ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਹੁਣ ਬਿਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ।



ਗ਼ਜ਼ਲ

ਇੱਟਾਂ ਵੱਟਿਆਂ ਹੁਣ ਕੀ ਦੱਸਣੀ,
ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਵਾਲੀ ਦਰਦ-ਕਹਾਣੀ।
ਛਮ ਛਮ ਵੱਸਦਾ ਅੱਖੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੰਝੂਆਂ
ਹਾਰ ਉਬਲਦਾ ਪਾਣੀ।

ਬਸਤਾ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਤਾਂ ਰਹਿ ਗਏ,
ਬੰਦ ਬੂਹਿਆਂ ਦੇ ਮਗਰ ਵਿਚਾਰੇ,
ਕਿੱਦਾਂ ਲਿਖਦੇ, ਕਿਸਨੂੰ ਦੱਸਦੇ,
ਰੂਹ ਦੀ ਕਸਕ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਣੀ।

ਮਾਂ ਦੀ ਮਮਤਾ ਕੀ ਕਰਦੀ ਤਦ,
ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੜ੍ਹ ਦੀ ਮਾਰ ਦੇ ਅੱਗੇ,
ਸਾਜ਼ਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਗਰਜ਼ਾਂ ਪਿੱਛੋਂ,
ਮਾਰ ਮੁਕਾਏ ਰੂਹ ਦੇ ਹਾਣੀ।

ਦਰਦ ਪਹਾੜੋਂ ਭਾਰਾ ਉਸ ਪਲ,
ਰੂਹ ਤੇ ਭਾਰ ਪਵੇ ਤੇ ਪਿਘਲੇ,
ਮਾਂ ਦੀ ਚੁੰਨੀ ਸਿੱਲ੍ਹੀ ਲੀਰ ਕਚੀਰਾਂ
ਵਹਿ ਜਾਵੇ ਦਿਲ ਅੱਖੀਆਂ ਥਾਣੀ।

ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਵਾਲੀ ਵੀਰੇ,
ਵਸਤ ਨੁਮਾਇਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂਉ,
ਅੱਥਰੂ ਦਾ ਪਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ,
ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਇਹ ਗੰਧਲਾ ਪਾਣੀ।

ਆਰ ਪਾਰ ਰੂਹ ਅੰਦਰ ਬਰਛੀ,
ਹੁਣ ਵੀ ਰੜਕ ਪਵੇ ਜਦ ਬੋਲਾਂ,
ਛੇੜ ਨਾ ਕਿੱਸੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਵਾਲੇ,
ਤੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ।

ਉਂਜੜ ਗਿਆ ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਬੁਲਬੁਲਾਂ,
ਰੁਲ ਗਈਆਂ ਜੀ, ਕੀਹ ਕੀਹ ਦੱਸੀਏ?
ਰੁਲੇ ਪਰਾਂਦੇ ਸ਼ਗਨਾਂ ਵਾਲੇ,
ਸਿਰ ਤੇ ਚਾਦਰ ਅੱਧੋਹਾਣੀ।

ਰੱਬ ਆਸਰੇ

ਪਾਣੀ ਦਾ ਪੱਧਰ ਨੀਵਾਂ ਹੋਜੇ
ਸਭ ਦੀ ਹੋਜੇ ਜਿੰਦ ਸੁਖਾਲੀ

ਫ਼ਸਲ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ ਸਾਰੀ
ਜੇਹੜੀ ਸੀ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਵਾਂਗੂ ਪਾਲੀ

ਫ਼ਿਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਲ਼ ਰਹੀ ਜਵਾਨੀ
ਸੱਜਣਾਂ ਸਾਡੀ ਜਿੰਦ ਗ਼ਮਾਂ ਨੇ ਖਾ ਲੀ

ਹੋਟੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਕੇ ਰਹਿੰਦੀ
ਇਹ ਨਾਂ ਜਾਂਦੀ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਟਾਲੀ

ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ਹੈ
ਕਦੇ ਭੁੱਲਕੇ ਵੀ ਨਾ ਕਰੀਏ ਕਾਹਲੀ

ਰੁੱਖ ਹਰੇ ਨਾ ਫੇਰ ਹੋਣ ਦੁਬਾਰਾ
ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਸੁੱਕ ਜਾਵੇ ਜੇ ਡਾਲੀ

ਖੇਤ ਉਂਜੜ ਗਏ ਫ਼ਸਲ ਵੀ ਉਂਜੜੀ
ਹੁਣ ਕਿੱਧਰੇ ਦਿਸਦੀ ਨਾ ਰਹਿਆਲੀ

ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ....

ਕੀ ਕੀ ਰੰਗ ਦਿਖਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਜਿਉਂਦੇ ਮਾਰ ਮੁਕਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਜਿਹੜੇ ਰੱਸਦੇ ਵਸਦੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ

ਉਹੀ ਲੋਕ ਰੁਆਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਫਸਲਾਂ ਰੁੜੀਆਂ ਰੁੜ੍ਹ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਗਿਆ

ਪਸ਼ੂ ਕੀਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਸਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਬਿਪਤਾ ਜੇਕਰ ਰੱਬ ਨੇ ਵੱਡੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ

ਮੱਦਦ ਲਈ ਵੀ ਲੋਕ ਬੁਲਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਅੰਤ ਹੈ ਨਹੀਂ

ਨਵੇਂ ਪੱਤਰਕਾਰ ਬਣਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਬਾਲ ਵਿਲਕਦੇ ਮਾਵਾਂ ਬਾਬੋਂ

ਬੇਗਾਨੀ ਗੇਦ ਬਿਠਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਲੀਡਰ ਵੀ ਹੁਣ ਸਰਗਰਮ ਜਿਹੇ ਹੋ ਗਏ

ਜਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਮਗਰਮੱਛ ਵੀ ਦੇਖੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੇ

ਨਾਗ ਵੀ ਨਚਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਰਿਸ਼ਕ ਜਾਨ ਲਈ ਵੱਡਾ ਲੈਣਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ

ਟੁੱਟੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ‘ਤੇ ਤਰਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

ਬੱਬੀ ਵਰਗੇ ਰੱਬ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ

ਉਂਝ ਬਹੁਤ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੇ

